

КАЗКА-ВИГАДКА СМІШНА
ПРО
ВЕДМЕДЯ,
ЛАСУНА

№ 140

Р. ЗАВАДОВИЧ

Казка-вигадка смішна про ведмедя-ласуна

МАЛЮНКИ В. ВЕРБИЦЬКОГО

В-во „Нашим Дітям“ ОПДЛ.

1947

diasporiana.org.ua

UKRAINIAN SCHOOL - GEELONG

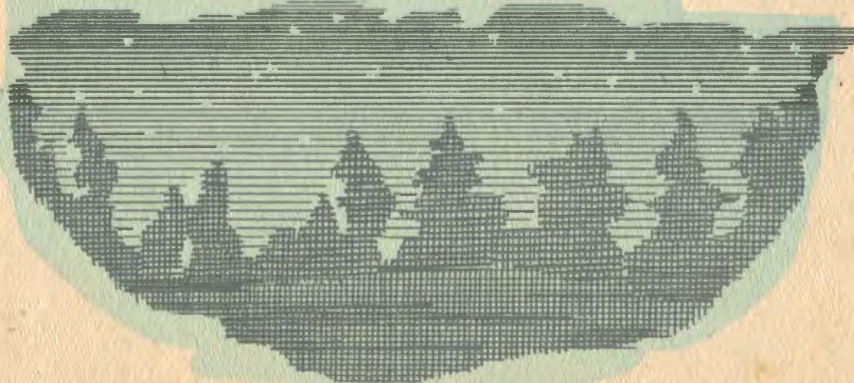
Світлій пам'яті донечки
Лялечки
присвячує свою працю
В. Вербицький

Накладом Кооп. "Пласг" в Байройті
Друк: Ноймайстер в Байройті

Цить, синочку, спати треба,
Сяють зорі серед неба;
Коло тебе мати ляже,
Щось до сну тобі розкаже —
Казка ось тобі смішна
Про ведмедя-ласуна.

В пасіці старого Гриця
Солоденько бджолам спиться;
Спить, не знає сивий дід,
Що в садок заліз ведмідь,
Носом чує меду запах,
Аж мороз іде по лапах.

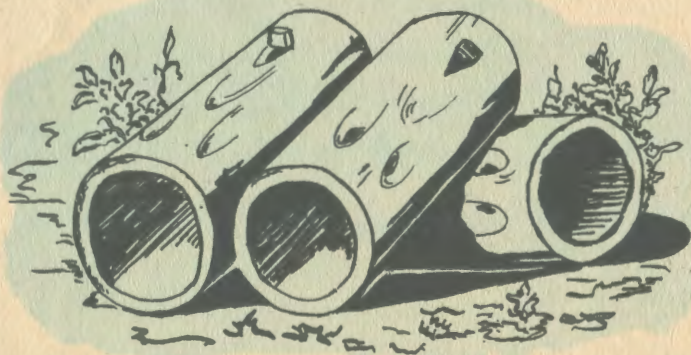
Пасічник з ведмедя славний
 (Знають це усі віддавна),
 Лапу швидко простягає,
 Шапку з вулика скидає,
 Набирає меду в жменю,
 Пхає в рот, мов у кишеню,
 Смокче, лиже, крекче, ссе,
 Що аж кудлами трясє.

Смокче, лиже - ні, не досить!
„Вуйко“ вулика підносить
І, неначе чай з горняти,
Ну ж медочок попивати . . .
Мед солодкий, аж пече,
По кожусі вниз тече.

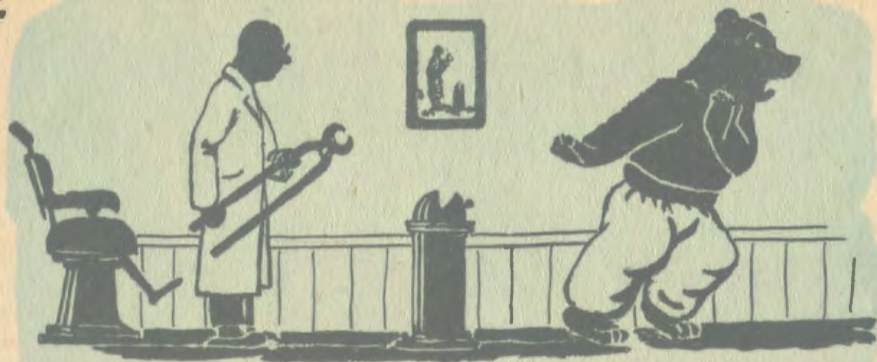

Ну, вже годі! Наситився -
Вулик ще один лишився,
Більше з'їсти вже не сила,
Огортає жаль бурмила:
„З'їсти це - даремний труд,
Як його лишити тут?“
Під паху бере він вулик
І тихенько, щоб не чули
Ні собаки, ані люди,
Ні старий Гривко́ із буди,
Чимчикує в темний дім
У проваллі лісовім.

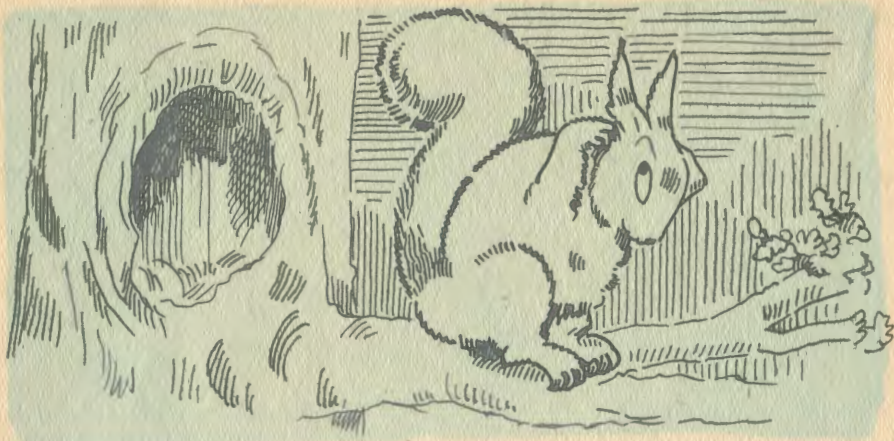

Хоч медок смачний на губи,
Та болять від нього зуби...
„Вуйко“ ж наш такий удався,
Що з дентистами не знався
І, хоча міцний, мов дуб,
Мав один дірявий зуб.

Люто в щоці закрутило,
Аж хвоста присів бурмило;
Розриває більість щоку,
То згори вертить, то збоку,
Сльози із очей кап-кап,
Гине „вуйко“-товстолап.

Каже білка: „Був ведмідь,
А тепер він що? Дивіть!“
Жаби вуйка не впізнали,
У болото повтікали.

По землі бурмило в'ється:

„Ой, не видержу, здається,

Болю не перенесу,

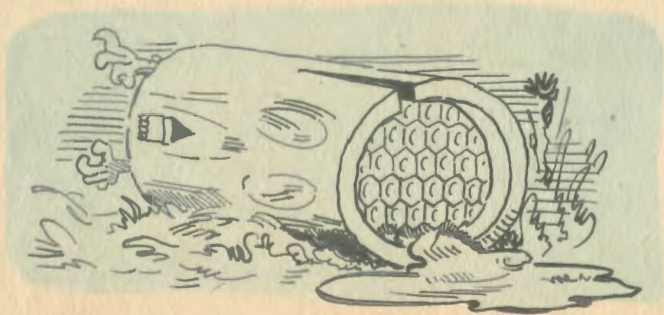
Вмру напевно без часу.

Радьте, друзі із діброви,

Миші, їжаки і сови,

Хто б мені в пригоді став,

Хто б мене полікував“.

Кажуть друзі із діброви,
Миші, їжаки і сови:
„Рада проста, справа чиста —
Йди, ведмедю, до дентиста.
Дятель близько тут живе,
Він майстерно зуби рве.“

Дятель добре знає діло,
Дзьобом хап за зуба вміло,
Смик — і зуб уже його!
Та обидва враз (ого!)
В різні сторони з пенька
Повалились сторчкака.

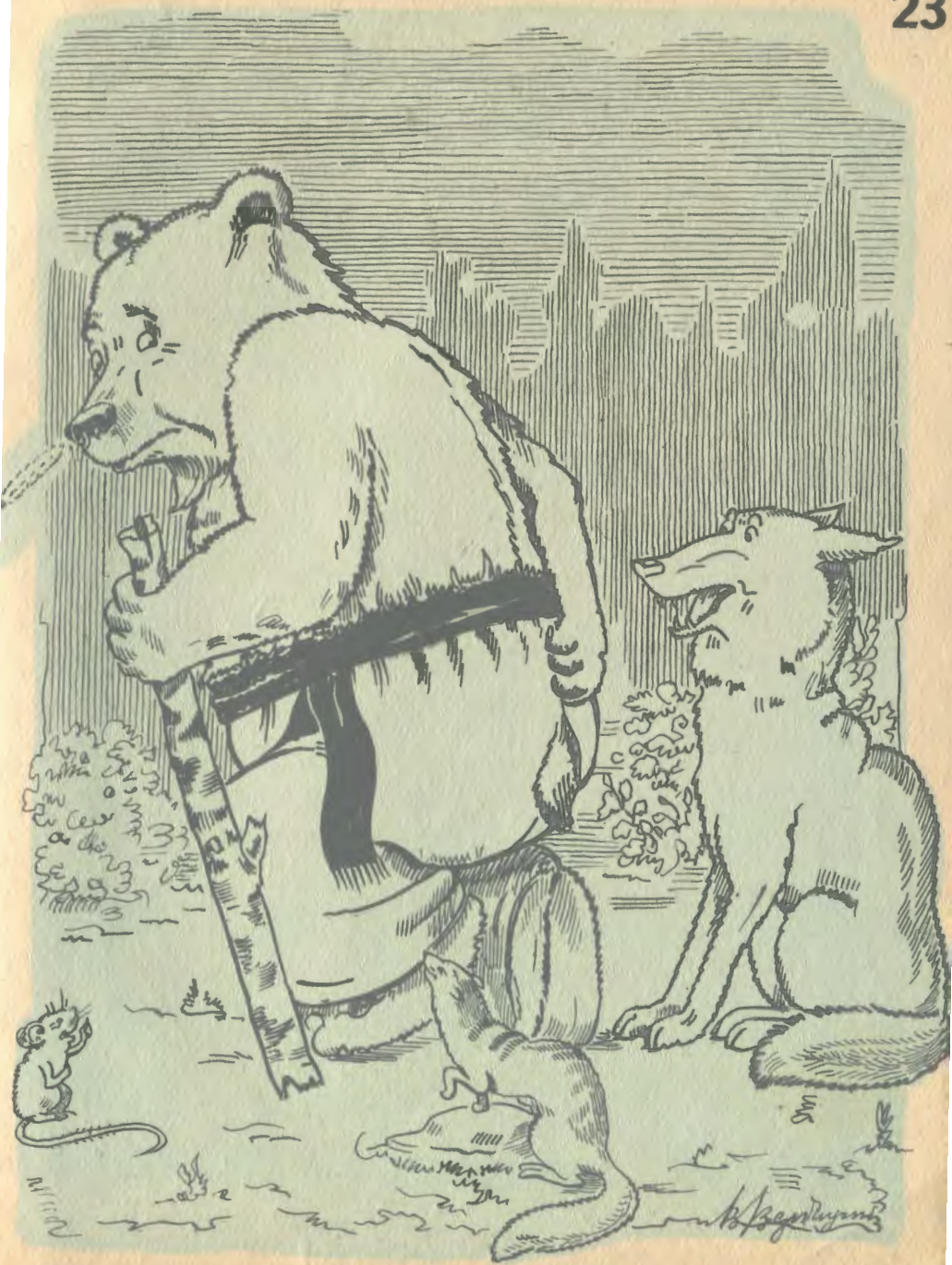

Очуняв ялось бурмило,
 Та на серці щось немило,
 Зажурився не на жарт:
 „Що ведмідь без зуба варт?
 Хто його боятись буде:
 Птахи, чи зайці, чи люди?“

Став крота ведмідь прохати:

„Дай пораду, пане-брате!

В мене є важка жура:

Де був зуб, тепер діра.

Чим же, — каже, — їсти буду,

Як печеню роздобуду?“

Кріт у чорнім козушку

Обізвався на пеньку:

„Кинь, ведмедю, кинь журитись,

Я піду під землю ритись,

Може золото добуду,

Будеш мати зуб без труду.“

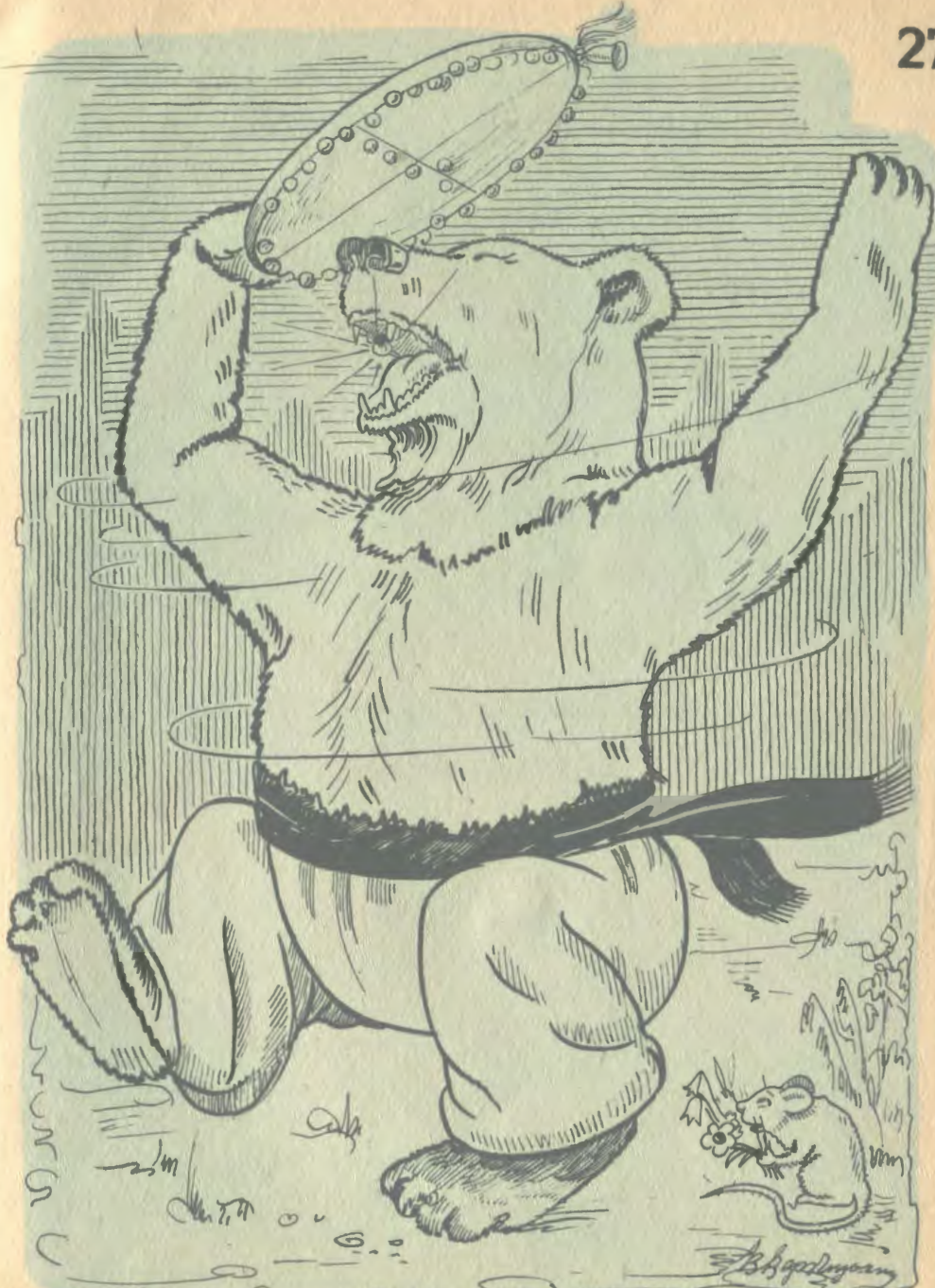

Хто то втішно лісом йде,
Хто танцює і гуде?
То ведмідь отак гуляє,
Зуб блискучий в пащі сяє.
Кріт і дятель — добрі друзі,
Буде плата по заслугі.

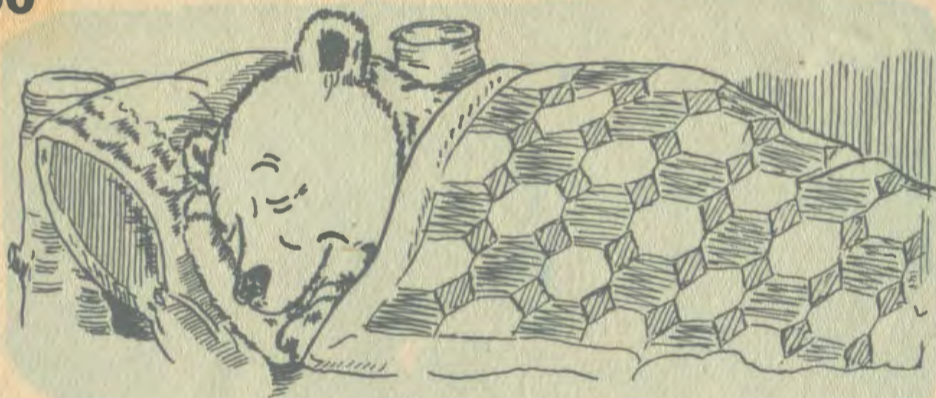

Відтоді бурмило грубий
Доглядає пильно зуби:
До дентиста часто йде,
Чи нема тріщини де.
Має щітку, пасту має,
Чисто зуби вимиває,
Бо, як зуби добрі й чисті,
То й солодке можна їсти.

Спи, маленький, все вже спить:

Дятель, білка і ведмідь.

Казочку скінчила мати,

То й тобі вже треба спати.

Попід вікна ходять сні —

На добраніч! Спи, засни.

